

CLASSICS UNIVERSALS EN VERSIÓ CATALANA

Una de les col·leccions catalanes que amb més constància pública, en forma popular, obres cabdals de la literatura universal traduïdes al nostre idioma, és la "Col·lecció Popular Barcino". Heus ací les que actualment figuren en el seu catàleg: Obres alemanyes: "La pau perpètua", de Kant (trad. per E. Serra); "Guillem Tell", de Schiller (per D. Hostalrich); "Faust", de Goethe (per J. Lleonart); "Ieri i Betel", de Goethe (per J. Perpinyà); "Els tres honrats pintaires", de Keller (per Carles Ribà). Obres angleses: "Macbeth", de Shakespeare (per C. A. Jordana); "Somni d'una nit d'estiu", de Shakespeare (per A. Maseres). Obres franceses: "Records d'infantesa", de Mistral (per J. Garçons); "Discurs del mètode", de Descartes (per Joaquim Xirau); "Dues comèdies", de Musset (per R. Llates); "El metge per força", de Molière (per A. Belcaire). Obres llatines: "Introducció a la saviesa", de Lluís Vives (per J. Avinyó). Obres russes: "La novel·la d'un cavall", de Tolstol (per J. Navarro). Obres orientals: "Sakuntala", de Kalidassa (per C. A. Jordana); "Ramàiana", poema èpic anònim (per C. A. Jordana).

EL CONSOLAT DE MAR

Està amandat per al mes vinent l'aparició del darrer volum del "Consolat de Mar" ("Els Nostres Clàssics", núm. 41; Ed. Brú). Compondrà: A) tres ordenacions de la ciutat de Barcelona sobre navegació i comerç marítims; B) sis ordenacions sobre assegurances marítimes; C) els reglaments dels Consolats catalans de Sicília i Alexandria; D) la rubrica de Dret marítim de les Costums de Tortosa; E) interpolacions i addicions als nuclis originals; F) notes i glossari. D'aquest volum, com dels dos anteriors (núms. 27 i 37 de la Col·lecció A d'"Els Nostres Clàssics"), n'ha tingut cura un popular historiador.

EXPOSICIO MONOGRAFICA DE LA TAULA PARADA

Setz els aspectes promet ésser l'"Exposició Monogràfica de la Taula Parada" que organitza el Foment de les Arts Decoratives pel proper mes de desembre una manifestació que honorarà la nostra ciutat on tantes n'hi tenen lloc i no obstant tan poques d'arte aplicades o bella ofici. Per aquest interès, doncs, sabem que els elements que hi prendran part es proposen fer el màxim esforç per assolir que de l'Exposició en surtin les creacions que orientin al públic en l'art de parar la taula.

DERAIN I MILHAUD

Derain — pintor — i Milhaud — músic, s'ajuntaran i donaran un "allet" "La Sonje" que anà a enriquir el repertori de "Les Ballets 1933", que són uns — diuen-ne — dissidents dels Ballets Russos de Montecarlo que varem admirar pel malg al Liceu. Per cert que es murmura que els de "A. D. L. A. N." (que silenciosos que estan de fa una temporada) presentaran un ballet que ens atrevin a qualificar de monstre. Música de Goriand, decorats i figurins i objectes de Joan Milhaud i coreografia a càrrec de Joan Magrinya i Joaquim Nubiola. No cal dir e m ho esperem.

ANNA KALENINA

Constituirà un veritable esdeveniment literari la publicació en català d'una de les creacions de Tolstol en què el geni del gran escriptor rus es manifesta amb pujança: "Anna Karenina". Tot i les teories ja conegudes de l'autor, és aquesta una obra d'una gran importància literària. El mèrit de la incorporació d'aquesta obra a la nostra literatura, correspon a les Edicions Proa, que la publicarà, pel mes de desembre vinent, en una traducció d'Andreu Mir. "Anna Karenina" serà el dret de la notíssima col·lecció "Els Nostres Clàssics" i no cal dir que la versió serà íntegra i directa.

El model milionari

per Oscar Wilde

QUAN no es té fortuna de res no serveix ésser un noi simpàtic.

La novel·la és un privilegi dels rics i no una professió per aquells que no tenen amb què guanyar-se les caixalades.

Val més tenir una renda fixa que emportar-se les simpaties de la gent.

Tels són els axiomes de la vida moderna i Hughie Erskine no se'ls havia mai assimilat.

Sota el punt de vista intel·lectual, s'ha de reconèixer que no era cap notable.

Mai en la seva vida no havia tingut un cop brillant i d'efecte. Però això no treu que fos en extrem seductor, amb els seus cabells rissats, el seu perfil clàssicament regular i els seus ulls grisos.

Tant partit tenia entre els homes com entre les dones. Posseïa els talents més variats fora tan sols el de guanyar diners.

El seu pare li havia deixat el seu gran sabre de cavalleria i una "Història de la Guerra de la Península" en quinze volums.

Hughie havia penjat el primer d'aquests llegats al cap damunt del seu mirall i havia col·locat el segon en un prestatge entre la "Guia" de Ruff, i el "Magazine" de Bailey, i vivia d'una pensió anual de dues-centes lliures que li donava una tia vella.

Ho havia provat tot.

Havia freqüentat la Borsa, sis mesos seguits, però, ¿què voleu que faci una papallona entre mig de lleons i d'òssos?

Havia establert un negoci de te, l'havia continuat durant un bon espai de temps, però a la fi ja en va tenir prou de tant "pekoe" i de tant "southong".

Després havia intentat vendre "sherry" sec. Tampoc li sortí bé. El "sherry" era una mica massa sec.

Finalment va ésser... res absolutament; un jove altament simpàtic, inútil per a qualsevol cosa que fos, sempre amb un perfil correcte, sempre sense ofici de cap mena.

I perquè la seva dissort fos completa, s'enamorà.

La noia que estimava s'anomenava Laura Merton. El seu pare era un coronel retirat que havia perdut a l'Índia tota la paciència i totes les facultats digestives i no les tornà a trobar mai més.

Laura adorava Hughie i aquest hauria besat de bon grat les sabates de Laura.

Era la més encisadora parella que es pogués veure a Londres, i tots dos no tenien pas un penning.

El coronel tenia un gran afecte a Hughie, però no volia pas sentir-lo parlar de matrimoni.

—Amic meu—deia sovint el coronel—, veniu-me a trobar quan comaneu un extret de deu mil lliures que siguin ben vostres, i aleshores en parlarem.

I aquests dies a Hughie se li posava el genit molt agre i sentia necessitat de la companyia de Laura per a consolar-se.

Un matí, tot anant cap a Holland Park, on habitaven els Merton, li passà pel cap per una curta visita al seu gran amic, Alan Trevor.

Trevor era pintor. Actualment, poc joves s'ocupen d'aquest contagi d'art, però ell, val a dir la veritat, era artista i els artistes no abunden gaire.

A jutjar pel seu exterior, Alan era un personatge singular, selvàtic, amb una cara tota picada de taques rosses i una barba roja i llarga. Però, quin tenia un pinzell a la mà, hom es trobava en presència d'un mestre i les seves taules eren adquirides de seguida pels "amateurs".

Havia sentit des del primer moment

una gran atracció envers Hughie, atracció deguda, no hi ha pas dubtes, a l'encís personal d'aquest únicament.

—Les úniques persones que un pintor hauria de conèixer—repetia sovint— són persones belles i bèsties, persones, la vista de les quals, ens dona un plaer artístic i la conversa sigui per nosaltres un repós intel·lectual. Els homes que són "dandys" i les dones que són "coquetes", aquests són els éssers que governen el món o que almenys haurien de governar-lo.

Però, quan arriba a conèixer una mica a fons el seu amic Hughie, acaba per estimar-lo igualment a causa de la seva vehemència, del seu bon humor, del seu temperament aixebreadament generós i després, li donà el dret d'entrar a tota hora en el seu taller.

Hughie, així que entrà, trobà Trevor a punt de donar les darreres pinzellades a un magistral estudi que representava en l'anany natural un captaire.

El mateix captaire en persona "posava" sobre un entarimat col·locat en un angle del taller.

Era un vell tot arrugat, amb una cara que semblava feta de pergami zollada a un magistral estudi que representava en l'anany natural un captaire.

De les seves espatlles penjava una capa de gruixuda tela fosca desfeta en filagarses i plena de forats; portava unes grosses sabates totes apedagades. Una mà la tenia recolzada en un hestó gruixut i amb l'altra allargava un barret trocejat en actitud de captar una almoïna.

—Magnífic model!—digué Hughie a mitja veu, tot estrevent la mà al seu amic.

—Realment esplèndid!—respongué Trevor a plena veu.— Jo ho crec! De captaires com aquest no se'n troben pas cada dia! Una troballa, amic meu, un Velàzquez de carn i os! Oh, quin gravat n'hauria triat un Rembrandt!

—Pòdre vell!—afeí Hughie.— Quin posat d'infortunat que té! Però suposo que per vosaltres, els pintors, la seva cara està en relació amb la seva fortuna.

—Realment—digué Trevor—; ja

FIGURES DEL CINEMA

El nan Earls

